

Arrest

nr. 119 316 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R; AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 september 2011 een eerste aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van een bloedverwant in opgaande lijn van een EU burger. Op 25 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Verzoekster dient op 8 maart 2012 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van een bloedverwant in opgaande lijn van een EU burger. Op 29 augustus 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster gaat hiertegen in beroep. De Raad vernietigt bij arrest nr. 119 315 van 23 februari 2014 het bevel om het grondgebied te verlaten en verwerpt het beroep voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoekster dient op 28 maart 2013 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van een bloedverwant in opgaande lijn van een EU burger.

1.4. Op 24 september 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekster op 30 september 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.03.2013 werd ingediend door:

Naam: A

Voornaam: Z

Nationaliteit: Turkije

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden volgende documenten voorgelegd mbt het inkomen van A.H., zoon van betrokkene:

- een arbeidsovereenkomst voor arbeiders dd. 19.02.2013*
- loonfiches voor de periode februari - mei 2013*
- een attest van ABW-Antwerpen waaruit blijkt dat hij in de periode januari - mei 2013 tevens een gedeelte werkloosheidskering ontving*

Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Immers, het is de referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Echter, de referentiepersoon zelf brengt geen documenten aan omtrent haar inkomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis:

artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te

worden toegelaten het aan verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf. (RvV 19 december 2013, Algemene Vergadering, nrs. 115.993 en 119.995)

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat "*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*" (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) ("*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*", eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat het feit dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*" dat "*desgevallend*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455). Een eventuele verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr.205 924 van 28 juni 2010 is niet dienstig omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden

afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn. (RvS 23 december 2013, nr. 10.181, NTB).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel tegen de beslissing tot weigering van verblijf de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

De aanvraag is afgewezen omdat de inkomsten van de referentiepersoon niet zijn bijgebracht, doch van iemand anders.

Het zijn de inkomsten van de heer H.A. die zijn bijgebracht. Hij is zoals boven aangehaald de echtgenoot van de referentiepersoon (zie huwelijksakte) en wonen ze samen.

Omdat het inkomen van de heer A ook wordt aangewend door zijn vrouw is de beslissing kennelijk onredelijk.

Het is kennelijk onredelijk om geen rekening te houden met de gezinsinkomsten van de referentiepersoon.

Het middel is bijgevolg gegrond."

2.3. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het materieel motiveringsbeginsel.

Verzoekende partij acht de bestreden beslissing kennelijk onredelijk omdat geen rekening werd gehouden met de inkomsten van dhr. H.A., die de zoon is van verzoekster.

Op 28.3.2013 diende verzoekster een aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger. Zij legde daarbij de volgende documenten voor: geboorteakte zoon, geldig paspoort, huwelijksakte zoon en schoondochter.

Bij het indienen van de aanvraag werd aan verzoekster verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 28.6.2013, de volgende documenten voor te leggen:

bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, attest onvermogen uit land van herkomst, attest niet ten laste OCMW, bewijs ten laste in het verleden.

Op 25.6.2013 voegde verzoekster vervolgens een aantal documenten aan haar aanvraag: arbeidsovereenkomst voor arbeiders dd. 19.2.2013, loonfiches voor de periode februari - mei 2013, attesten van ABVV Antwerpen, een attest van armoede in hoofde van verzoekster, bewijzen van internationale overschrijvingen, een verklaring van OCMW Antwerpen, waaruit blijkt dat verzoekster geen aanvraag tot financiële steun heeft gedaan.

Ondanks de uitdrukkelijk vraag van de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Antwerpen, heeft verzoekende partij nagelaten documenten over te maken die een bewijs zouden vormen van voldoende en regelmatige inkomsten van de referentiepersoon. De kritiek die verzoekende partij uit in haar verzoekschrift gaat hier volledig aan voorbij. Verzoekende partij stelt namelijk dat het inkomen van de heer A wordt aangewend door zijn vrouw. Het zou in die situatie kennelijk onredelijk zijn van de gemachtigde om een rekening te houden met de gezinsinkomsten van de referentiepersoon.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekende partij slaagt er niet in om aan te tonen dat de gemachtigde tot een onredelijk besluit zou gekomen zijn. Gelet op het feit dat enerzijds de Vreemdelingenwet vereist dat op basis van de inkomsten van de referentiepersoon zou worden aangetoond dat zij over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en anderzijds dat aan verzoekende partij bij de aanvraag reeds werd verzocht om dergelijke bewijzen over te maken, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verweerder dan ook de mening toegedaan dat het eerste middel van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

2.5. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 28 maart 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, meer bepaald in de hoedanigheid van een familielid in opgaande lijn (d.i. ascendent) van een burger van de Unie, *in casu* de Nederlandse schoondochter van verzoekster.

Dit blijkt duidelijk uit de bijlage 19ter die zich in het administratief dossier bevindt, waarbij duidelijk wordt vermeld dat de aanvraag wordt ingediend in de hoedanigheid van *"Gezinshereniging met een Europeaan (behalve een Belg) of met een Zwitser – Ascendant van C.T."*

Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat wordt betwist dat deze Nederlandse schoondochter in België verblijft in het kader van de uitoefening van haar recht van vrij verkeer

In die zin is de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, met name *"Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."* geheel niet dienstig. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft immers betrekking op aanvragen tot gezinshereniging ingediend door vreemdelingen in de enkele hoedanigheid van familieleden van een Belg.

Uit het administratief dossier blijkt integendeel zeer duidelijk dat de aanvraag van 28 maart 2013 door verzoekster specifiek werd ingediend in de hoedanigheid van ascendent van een EU burger. De aanvraag van verzoekster diende dan ook enkel in het kader van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet te worden onderzocht.

In casu is er dus geen sprake van een zuivere interne situatie. Er is wel degelijk een aanknopingspunt met het Unierecht, met name werd de aanvraag ingediend in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, *in casu* de Nederlandse schoondochter van verzoekster.

De schending van het materieel motiveringsbeginsel dient dan ook te worden onderzocht in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet luidt:

"Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

2.6. In de bijlage 19ter van 28 maart 2013 die zich in het administratief dossier bevindt, werd verzoekster verzocht om tegen 28 juni 2013 onder meer volgende documenten voor te leggen: *"bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon"*.

Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster documenten voorlegde, zoals een arbeidsovereenkomst, loonfiches en een attest van ABVV-Antwerpen, die betrekking hebben op het inkomen van A.H., haar Belgische zoon en echtgenoot van haar Nederlandse schoondochter. In de bestreden beslissing noch in de nota van verwerende partij wordt betwist dat A.H. getrouwd is met de Nederlandse referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde documenten als volgt gemotiveerd: *“Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Immers, het is de referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Echter, de referentiepersoon zelf brengt geen documenten aan omtrent haar inkomen.”*

De vaststelling dat de referentiepersoon geen documenten heeft aangebracht omtrent haar inkomen, vormt het determinerend motief voor de beslissing tot weigering van verblijf.

2.7. De verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen voor dat de vreemdelingenwet vereist dat de voorwaarde om over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, wordt aangetoond *‘op basis van de inkomsten van de referentiepersoon’*. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Immers, het is de referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Echter, de referentiepersoon zelf brengt geen documenten aan omtrent haar inkomen.”*

De verwerende partij laat echter na te verwijzen naar een concrete bepaling in de vreemdelingenwet waarin deze vereiste kan worden gelezen. Alleszins kan in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing is gesteund, zulke strikte vereiste niet worden gelezen.

Uit artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet blijkt dat wanneer familieleden een burger van de Unie vervoegen, die in België als werknemer of zelfstandige verblijft, er geen bewijs moet worden geleverd dat deze Unieburger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat familieleden ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel. Uit artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt ook dat wanneer familieleden een burger van de Unie vervoegen, die in België verblijft op basis van het gegeven dat hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen *‘beschikt’*, er een bewijs moet worden geleverd dat deze Unieburger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat familieleden ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel.

2.8. Blijkens de bestreden beslissing en de nota van de verwerende partij, is de gemachtigde van oordeel dat er geen rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de echtgenoot van de Nederlandse schoondochter, d.i. de referentiepersoon. Men meent dat het de referentiepersoon is die dient aan te tonen over een inkomen te beschikken.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt echter dat het volstaat dat Unieburgers over voldoende bestaansmiddelen *“beschikken”*. Er is niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van de middelen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt verder dat wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft, zij de inkomsten waarover de echtgenoot van deze burger beschikt niet buiten beschouwing kan laten. Voor zover de financiële middelen door een familielid van de burger van de Unie worden gewaarborgd, is de gestelde voorwaarde inzake het bestaan van toereikende bestaansmiddelen vervuld. (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België)

De gemachtigde diende derhalve wel rekening te houden met de inkomsten die door de echtgenoot van de Nederlandse referentiepersoon werden voorgelegd.

De gemachtigde is desondanks op dit punt in gebreke gebleven. De gemachtigde heeft, door bij de beoordeling van voldoende bestaansmiddelen uitdrukkelijk geen rekening te willen houden met de inkomsten van de echtgenoot van de Nederlandse referentiepersoon, kennelijk onredelijk gehandeld.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 30 september 2013 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te

verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES